

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Den store Bjørns Endeligt

Citation: Drachmann, Holger: "Den store Bjørns Endeligt", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 191. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann03tom-shoot-workid55919/facsimile.pdf> (tilgået 27. november 2021)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

„Se efter, hvordan det gaar med Fyrmesterens Bryllupsbukser!“
sagde Bjørn opmuntrende. „Jeg er bange for, at de maa i ferskt Vand,
inden han kan tage dem paa!“

Og derpaa kiggede Bjørnen ud til Luvart, hvor Bygerne var i An-
march, og idet han puffede sin Sidemand gemytlig mellem Ribbe-
nene, sagde han i sin højeste Stemmeoktav og saa fornøjelig, som om
han var paa et Dansegulv:

„Hun kuler op, Skrædder; hun kuier op!“ ...

Da den store Bjørn senere fortalte mig denne lille Episode, til-
føjede han:

„Jeg skylder Vorherre mine stærke Lemmer, Kongen min Baad,
og Livet skylder jeg at bevare for Mutter og Rollingerne derhjemme.
Jeg kan dog ikke sætte baade Liv og Lemmer og Baad til, fordi
Niels er tosset og ikke kan giemme sin Kone. I Guds Navn! han
faar sig nok en anden. Jeg vilde græde mine modige Taarer, ja jeg
vilde saamæn, den Dag, naar Stine derhjemme skulde gaa hen og
stikke Tampen fra sig. Men — han smilede og slog ud med Haanden
— der er Piger nok endda tilbage i Verden, og man kan jo se sig
for, isærend man løber paa Siden af dem, om Tømmeret er solidt og
kan holde Rejsen ud. Bliver Rejsen kort den første Gang, saa maa
man se at faa den til at dreje længer den næste. Gud give os alle
en god Samvitighed paa det sidste! det er nu min Mening om Tin-
gene, og den maa De saamæn for mig gerne føre til Protokols .....!“

DEN STORE BJØRNS ENDELIGT

De største Skibe, som sejler paa Vandet,
strander en Gang omsider,
hvad enten nu Revlernes rakkede Saug
eller Værfternes Økser dem bider;
de største Ege, som staar paa Landet,
staar ej til evige Tider;
de strækker de trætte Sider
langs Jorden og hugges op.

Saa kom da Døden og sagde stop
til den store Bjørn i Alkoven;

han laa som et Vrag paa Voven,
 og drak Mikstur af en Kop;
 og den Gang han havde drukket en Pot
 eller to, og hans Hals dog var tør,
 saa sagde han: „Mutter, Du mener det godt,
 men tag nu din Kop, for jeg dør!“

Vor Doktor han har jo en større Forstand
 baade end din og min;
 men Døden han er dog den stærkeste Mand
 og kyses ej væk med Læin;
 hvad Doktoren skræv med sit sorte Blæk,
 det hjælper ej mer paa mit Skrog;
 Bougen er mør, og Skuden er læk,
 hiv nu kun, Stine, Miksturen væk,
 og sæt Dig saa her og læs mig
 en Stump i den „store Bog!“ —

Hun tog til Biblen med Spænderne paa
 og satte Uret paa Væggen i Staa;
 Novemberregnen derude slog,
 ned over Ruderne Furer den drog,
 Stormen var styg, den peb og jog,
 men Bjørnens Hjem var der Læ i;
 saa tog hun Bogen og læste ham for
 et Kapitel i St. Mathæi.

Hun læste først om spedalske Mænd,
 som Mesteren rensed for Bylder;
 Bjørn han laa og kigged omkring
 over Skabe, Borde og Hylder;
 „Hører Du, Bjørn?“ — Han gemte sit Blik.
 „Jeg tror, at Bjørnen han sover!“ —
 „Nej, Mutter, nej; Du har fejl Bestik,
 men hør — spring Bylderne over!“ —

Saa læste hun op om den Høvidsmand,
 hvis Dreng laa værkbruden hjemme.
 Bjørn han keg over Sengens Rand
 og mumled med tykmælet Stemme. —
 „Bjørn, Du skal høre paa Skriftens Ord:
 „Aldrig haver jeg fundet saa stor
 „en Tro udi Israels Lande ...“

Bjørnen laa badet i Sved og fo'r
med Haanden over sin Pande:

„Videre, Mutter, det er saa svært
især naar Døden han prajer,
for en støkkeis Fisker, som intet har lært,
at hitte ud af de Grejer.
Staar der i hele den tykke Bog
ikke et eneste Kærnesprog
— jeg véd jo, vi alle kan fejle —
men saadan en Ting, hvorpaa jeg er klog,
saadan noget fortalt om at sejle?“ —

Hun læste det tre og tyvende Vers,
mens Taaren bag Bogen hun dulgte:
„Jesus han gik i Skibet,
„og alle Disciplene fulgte.

„Og se, da blev det paa Sæen en Storm;
„Disciplene fast sig klamred.
„Men han laa rolig ved Roret og sov;
„Disciplene frygted og jamred.

„Og Stormen voksed og Angsten med,
„og Skibet i Bølgerne laa
„og fyldtes med Vand; da skreg de:
„Mester, vaagn op; vi forgaa!

„Han rejste sig op, og Bølgen han bød
„lægge sig lydige til Ro;
„han saa' dem helt ind i Hjerter:
„I frygter; hvor er Eders Tro?“ —

Saa lagde Stine den store Bog
paa Bordet og tørred sit Øje;
Bjørn laa stille og pillede en Traad
ud paa sin strikkede Trøje.
Hans Aande blev kort, han løfted sig op
med Møje og saa' hen paa Stine:

„Mutter — sig mig, om hine —
de Folk i Baaden, Du véd —
tror Du, at de Kujoner er sikre
paa deres Salighed?“ —

Stine hun nikked. Saa faldt han ned
og nikked selv et Par Gange.
Hans sidste Blik over Bogen glød:
„Og jeg da, som aldrig var bange.....!“
